

Posudek vedoucí práce na bakalářskou práci sl. Kateřiny Doškové, **Pražské jaro ve vzpomínkách současných žen v důchodovém věku ze Středočeského kraje**. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií, 2023, 60 s. a nepaginované přílohy.-

Pro svou bakalářskou práci si sl. Došková zvolila zajímavé téma prožitku nadějeplného období pražského jara a současně jednoho z největších traumat českých a československých dějin 20. století: vojenské intervence armád Varšavské smlouvy (srpen 1968) sedmi ženami, které tehdy žily, nebo pracovaly v Praze. Následně se pokusila o srovnání obrazu pražského jara ve vybraných titulech české historiografie a toho, co z těchto dramatických historických okamžiků utkvělo v lidské paměti, přičemž kolegyně správně reflektovala věkovou rozdílnost svých aktérek i jejich jiná rodinná a vlastní politická a sociální východiska.

Studentku lze pochválit nejen za přijetí velmi náročného cíle, ale i za správně zvolenou metodologii (metoda polostrukturovaných rozhovorů, komparace, nezúčastněné pozorování). Práce je přehledně strukturována na úvodní část (představení cílů, pramenů, teoreticko-metodického ukotvení; za příkladné považují profily aktérek), kompilační kapitolu, s jejíž pomocí autorka srovnala profesionální a osobní pohled na pražské jaro, a vlastní vyhodnocení dat získaných výzkumem, jež autorka použila k uvážlivým závěrům. Práce je na slušné jazykové úrovni a obsahuje jen minimum gramatických chyb (např. psaní velkých písmen, interpunkce). Za nejzdařilejší část přitom považují jádrovou kapitolu týkající se interpretace vzpomínek.

Přes tato pozitiva má tato práce i několik slabších míst. Zaprvé bych očekávala, že autorka lépe zhodnotí Prahu ve zlatých šedesátých, včetně jejího samostatného statusu (v roce 1960 vznikl Národní výbor hl. města Prahy s pravomocí KNV). Obchodní dům Kotva byl otevřen až v roce 1975, hotel Intercontinental byl dostavěn v roce 1974. Naopak bych si představovala, že autorka zmíní např. otevření restaurace Praha-Expo 58, vybudování studentských kolejí na Strahově, zřízení divadel (např. Divadlo za branou /1965/, Divadlo Jára Cimrmana /1967/), éru Semaforu, Činoherního klubu, Černého divadla, vznik vináren (např. 1963 poetická vinárna Viola) a kin (Alfa). V části věnované teoreticko-metodickým východiskům mi chybí představení teorií paměti a následně práce s vybraným paměťovým konceptem. V kompilační kapitole mohla autorka zahrnout ještě další tituly odborné literatury (především od Karla Kaplana, ale i pragensia) a ještě lépe vymezit rozdíl mezi historiiky a politology – zainteresovanými pamětníky. Toto kritické hodnocení by se pak mohlo vepsat do závěrečného vyhodnocení výzkumu. Zvážila bych také, zda se v rozhovorech neměla objevit otázka, zda aktérky viděly po roce 1989 nějaký dokument o pražském jaru, četly nějaký titul o těchto událostech, případně se setkaly s jejím uměleckým zpracováním (s filmy jako Kolja či Pelíšky).

Přes tyto kritické výtky však bakalářskou práci sl. Doškové celkově pokládám za zdařilou a hodnotím ji mezi **výbornou ve spodním bodovém pásmu a kvalitní velmi dobrou**. Autorka prokázala, že si umí poradit s náročným cílem, je schopna získat zajímavý materiál v terénu a kriticky ho zpracovat.

V Praze 3. září 2023

doc. PhDr. Blanka Soukupová, CSc.